

Piskoř

"Ahoj Stydlíne!"

"Ježiš. Ahóóój, ty ještě žiješ?" hlaholí Stydlín a prodírá se ke mně davem na přechodu. Uprostřed jásání a plácání na uvítanou skočila červená. Radši jsme se uklidili do stinné hospůdky, kde se po dvou deckách červeného ze Stydlína vyvalila obvyklá povodeň drbů, otázek a informací. Nezměnil se: "...a vzpomínáš jak ...a co Ťulda? Eště chodí s tím pitomcem ...a za ty zhořelý maskáče jsem dostal takovej ...a neznáš náhodou někýho Piskoře?"

* * *

...Piskoř... Kde se vzal, tu se vzal. Před lety ho k nám přitáhnul Sam, ten co dělá hajnýho. Asi jsem Piskořovi zapadnul do oka, protože se k nám okamžitě pozval a pak chodil v pořád kratších a kratších intervalech. Obvykle mezi devátou a desátou večerní, půl jedenáctá nebyla výjimkou.

Externí člen naší rodiny usedal ke kyblíku čaje a něčeho k zakousnutí, neb nemíval od oběda v ústech, a pak si zapaloval Spartu, kterou si nabídl ode mne. Sám cigára nekupoval, neboť byl nekuřák, co si zapálí jen při slavnostnějších příležitostech. A tak slavil a slavil. A hovořil a hovořil. Měl cvik ze zaměstnání. Inu, advokát...

Odcházíval po půlnoci, omluvil se, že už musí, neboť je dost pozdě a on musí být v deset u soudu... Obřadně si zalamovával a hlaholíval - tož ahoj a zase se někdy zjevím...

Žena nás opouštěla čím dál dřív a říkávala, že má moc žehlení a zašívání ...a záhy se zašívala do ložnice. Když jsem si zalamovával, mívala zpoloviny odespáno.

Pak u nás začal přespávat. Chápali jsme ho. Garsonka je po odchodu manželky tak nehostinná... Když zůstal přes víkend, bylo ho všude plno. Vymýšlel, organizoval, ukecával, hodnotil, stravoval se, kouřil, plánoval, usínal a mizel jako duch.

Jedno pondělí jsme v lednici našli lístek: "Díky za guláš, byl moc dobrý, akorát chtěl prisolit. Půjčil jsem si ponožky a svoje hodil do pračky. Jo, a vzal jsem si první díl TEKUMSEHA. Dík, vrátím."

Guláš si moje manželka rozvařila v neděli večer k pondělní večeři. To pondělí jsme měli chleba s paštikou a vzpomínali na Piskoře.

Už mě k ničemu neukecává, už mi nevypíná televizi, už k nám nechodí. Urazil jsem ho.

To jsme se vrátili z dovolené. Znáte to, lepkaví potem, ruce vytahvané od kufrů plandají kolem kotníků, alergičtí na hlasitější zvuky a hovor jinak milých nám dětí. Navíc nás dorazil pohled do zahrádky. Za tři neděle lebeda úspěšně přerostla brambory a spolu s pýrem, svlačcem,

přesličkou a svízelem nám vesele kývala na uvítanou. Svalil jsem se do křesla a mocně zatoužil po koupelně a po kafi. Moje žínka seděla v protějším křesílku a hleděla skrze mne do zdi vyhaslým zrakem.

"CRRR! CRRRRRRRRRRRRRRR!" Domátožil jsem se ke vchodu a otevřel. Stál tam.

"Hod' na sebe něco, vem Zdenu pod křídlo, nebo ji třeba nech doma a jedem na čajdu k Bivojovi. Uděláme ohýnek, popijeme svařeného, pozpíváme, bude fajn!"

"Ty, Piskoři," povídám mdle, "před chvilkou jsme dorazili z dovolené, jsme utahaní. Jestli mě teď něco zajímá, tak sprcha a kafe. Ahoj."

"Pusť na sebe sprchu, kafe ti uvaří Bivoj a hlavně pohni. Čekáme v autě." Odkráčel ke své popelnici, důstojně se do ní zasunul a na plný pecky pustil kazetu s poslední Portou. Bivoj seděl vedle. Šklebili se a plácali se do rytmu po stehnech.

Přistoupil jsem k okénku a diplomaticky se snažil Piskořovi jeho projekt vymluvit. Tradičně zahýřil slovní zásobou. Inu, advokát...

"Podívej se," snažil jsem se ukončit ten jalový pokus o rozumný hovor, "vím co říkám, nejsem malej kluk. NEJEDU!"

popatřil na mne zespoda okem, ve kterém plápolal žlutý plamen a pak pomalu procedil písmenko po písmenku: "No tak si tady klidně hni, jako nějaký blběj mastňák. A pusť si televizi. Dávají bezva Večerníček."

Něco se ve mně přetrhlo, až mi cinklo v uších. K mým užaslým uším se nesla moje vlastní slova, která jsem nepoznával: "Když jsem ti málo trampskej, tak táhni do prdele a už tam zůstaň!"

Poněkud ztuhle ztišil kazeťák a pak dřevěnými pohyby řadil jedničku, potom dvojku...

* * *

"...tak znáš ho nebo ne?"

"Jo, znám, co je s ním?"

"Tak si představ; chodí k nám a pořád něco organizuje. Dycky něco vymozkuje a postaví nás před hotovou věc. Teda, já jsem ho nezval. Vždycky se zjeví jako duch a začne mě dirigovat a já vůl slušná ho neshodím do šalunku a nezaleju betonem. Místo toho všeho nechám a eště mu, pitomec, podávám vercajk... Nedávno mi vypil kořalku pro zedníky, kterou jsem schoval do komína před tchánem notorikem. A co myslíš? Ani mi o tom neřekl."

"Ale obětavej, to on zase je, ne?" povídám Stydlínovi.

"Jo, to on je," houkne Stydlín. "Obětavej, jako tchyně. Obětavej a agresivní! A moc se mu u nás líbí a v novým se mu bude, počítám, líbit ještě víc. Asi se k nám nastěhuje. Nevíš, jak se ho zbavit?"

Poradil jsem.

A toho večera jsem dal svému vnitřnímu zraku zabloudit na jedno sídliště a pozorovat, jak Stydlín se Stydlínkou vaří ohromný kastrol guláše, s láskou do něj vmíchávají půl lahvičky projímadla a ukládají do lednice na dobře viditelné místo...

Miloš Kouřil - Baloun

Trapsavec 1988

Večery

Viděl jsem večery ve vinárnách
kde snobové platili za všechny
byli chytří a moudří
až z toho pozvraceli bar,
kde dělníci s vejplatou hráli si na pány světa,
jejich světa plného krásnejch skleniček
lítajících vzduchem.
Viděl jsem večery v krčmách
kde smrděly záchody
pivní výpary
a pravda z huby spolustolovníka,
kde vožralej šenkýř s cigárem
řval sprostý slova pro radost.
Viděl jsem večery v rodinách,
kde lidi si nemaj co říct
zábavu nahradil obdélník
světélkující vobrazovky

Piskor + Vecery

Napsal uživatel Baloun & Houla
Pátek, 16 Červen 2006 04:00

a nesmí se mluvit kvůli
hlavnímu hrdinovi
bezejmennýho filmu.
Viděl jsem večery v kasárnách
plný kamarádů, nudy,
zákazů, povolení
a hvízdání píšťaly dozorčích.
Viděl jsem večery pánů
podřízenejch
i vězňů.
Pak jsem utek k večerům
strávenejch s vohněm
zatracení.

Stanislav Zárybnický - Houla